

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: J. S., zastoupen JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem**, se sídlem Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2012, č.j. 7648/12-1100-603393,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku Finanční ředitelství v Hradci Králové (od 1. 1. 2013 v souladu s § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Odvolací finanční ředitelství v Brně - dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu Ústí nad Orlicí (dále jen „finanční úřad“ či „správce daně“) ze dne 6. 8. 2012, č. j. 137829/12/273910605280, kterým byly žalobci za zdaňovací období roku 2010 dodatečně

doměřeny daňová ztráta ve výši -59.199 Kč, daň z příjmů fyzických osob ve výši 127.017 Kč a daňový bonus ve výši -23.208 Kč a současně bylo sděleno penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve výši 30.045 Kč a podle § 251 odst. 1 písm. c) daňového řádu ve výši 591 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce nejprve zrekapituloval, že finanční úřad vyloučil z jeho účetnictví výdaje – souhrn faktur od JP mont CZ s. r. o., které za rok 2010 činily 797.267 Kč, resp. 956.720 Kč včetně DPH, a vyměřovací základ pro daň z příjmů zvýšil o celou tuto částku. Ze žalobcem původně uplatněných výdajů tak zbylo pouhých 12,5%. Žalovaný zároveň vyloučil možnost použití paušálních výdajů ve výši 80% z příjmů s tím, že toto může v dodatečném daňovém přiznání učinit pouze poplatník. Žalobce tak následně učinil, v dodatečném daňovém přiznání uplatnil výdajový paušál ve výši 80% a nově stanovená daňová povinnost tak činí 0 Kč. Penále v celkové výši 30.636 Kč však nadále zůstává.

V dalších částech žaloby uvedl žalobce tyto žalobní námitky:

Žalobce podniká v oboru stavebnictví (zednické práce), kde je běžná marže 5-25%. Pokud tedy finančním úřadem stanovené příjmy měly činit 1.349.266 Kč, musely by tomu odpovídat výdaje minimálně ve výši 75% těchto příjmů. V důsledku postupu finančního úřadu však výdaje činily 392.560 Kč, což by odpovídalo marži přes 70%. Taková marže ovšem není v žalobcově oboru, v němž panuje tvrdá konkurence, možná. I z dokazování přitom vyplynulo, že žalobce platil za poskytnuté práce, tedy měl výdaje. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že „za neprůkazné bylo správcem daně označené pouze 7 položek daňové evidence (1,5% jejích položek), tedy nikoliv podstatná část“. Pokud finanční úřad a žalovaný vyloučily hodnotově téměř 90% výdajů, došlo k „podstatné změně stavu podnikání žalobce dle účetnictví“. Finanční úřad a žalovaný tak měly použít pomůcek nebo vést další dokazování za účelem správného zjištění a vyměření daně. I použití 80% výdajového paušálu přitom může být pomůckou, neboť tento paušál zpravidla využije poplatník, pro něhož je to výhodné, tedy v zásadě ten, který nepředpokládá prokázání vyšších výdajů. Pominutí nutnosti vynaložit výdaje na dosažení a udržení příjmů nemůže vést ke zjištění a vyměření daně ve správné výši. V současné době je daňová povinnost žalobce za rok 2010 podle dodatečného daňového přiznání nulová a právě tato je povinností správně zjištěnou. Žalobce ovšem zároveň tíží povinnost zaplatit za rok 2010 penále ve výši 30.636 Kč z dřívější daňové povinnosti, která činila včetně daňového bonusu 150.225 Kč. Toto považuje žalobce za „paradox“, který je v rozporu se smyslem a účelem zákona o dani z příjmů. Celá problematika je řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zejména rozsudkem ze dne 11. 7. 2012, č. j. 8 Afs 71/2011-144 (body 17., 20., 23., 25.).

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 26. 4. 2013, kterým navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, s právními názory žalobce nesouhlasí, přičemž zcela odkazuje na spisový materiál, včetně napadeného rozhodnutí, v němž jsou skutkový stav, právní posouzení a správní úvahy podrobně rozvedeny.

Žalovaný rovněž nejprve zrekapituloval postup správních orgánů. K jednotlivým žalobním námitkám se pak vyjádřil následujícím způsobem:

Žalobce má povinnost vést řádně daňovou evidenci a pro případ paušálního uplatnění výdajů též evidenci o příjmech. Pro zdaňovací období roku 2010 se žalobce rozhodl uplatnit skutečné, prokázané výdaje. Během daňové kontroly vyvstaly značné pochybnosti o

faktickém nákupu subdodávek od konkrétního dodavatele, naopak ohledně dalších výdajů a příjmů finanční úřad žádné pochybnosti neměl. Neprokázané výdaje tedy vyloučil, když mu právní úprava neumožňuje, aby je vlastním úsudkem zvýšil nebo snížil, případně kombinoval stanovení daně dokazováním a pomůckami. Ve vztahu k žalobcem požadovanému vyměření daně dle pomůcek žalovaný odkazuje na zákon a dále konstantní judikaturu NSS, např. rozsudek č. j. 1 Afs 79/2005-52, z níž vyplývá, že prioritu má stanovení daně dokazováním. V dané věci žalovaný vyloučil z účetní evidence žalobce toliko 7 faktur vystavených společností JP mont CZ s. r. o., což nezpochybňuje úplnost a průkaznost žalobcova účetnictví jako celku. V rozsudku NSS č. j. 8 Afs 71/2011-144 nebyl řešen skutkově totožný případ, neboť se jednalo o neuznání podstatné části účetnictví správcem daně, zatímco v projednávané věci jde toliko o 7 faktur jediného subjektu, přičemž výše výdajů v nich vyjádřená nemůže automaticky znamenat splnění zákonné podmínky pro stanovení daně náhradním způsobem. Neprokázaná část výdajů ve výši 797.267 Kč tvoří 56,6% z celkového objemu deklarovaných výdajů. Pokud se týká žalobcem tvrzeného „paradoxu“, kdy je povinen platit penále, ačkoliv daňová povinnost na základě dodatečného daňového přiznání činí 0 Kč, žalovaný s tímto nesouhlasí. Daňová kontrola prokázala, že určitá část výdajů žalobcem zahrnutých do základu daně v řádném daňovém přiznání není prokazatelná. Finanční úřad tak musel daň doměřit do správné výše, čímž vznikla žalobci povinnost zaplatit z takto doměřené částky penále. Skutečnost, že následně žalobce podal dodatečné daňové přiznání, v němž svou daňovou povinnost optimalizoval, není relevantní. Povinnost platit penále žalobci vznikla na základě doměření daně správcem daně poté, co vykázal v řádném daňovém přiznání daň v nesprávné výši.

Replika k vyjádření žalovaného nebyla žalobcem podána.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili, a to konkludentně, neboť na výzvu soudu k vyjádření se, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání, ve lhůtě do dvou týdnů neodpověděli, ač byli ve výzvě poučeni o tom, že nevyjádří-li v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 12. 12. 2012, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Dne 23. 8. 2011 zahájil finanční úřad u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010, kdy jejím předmětem byly „všechny skutečnosti ovlivňující daňovou povinnost vykázanou v daňovém přiznání“. V rámci této kontroly finanční úřad zjistil, že žalobce přijal v roce 2010 od společnosti JP mont CZ s. r. o. 7 faktur na celkovou částku 956.720 Kč, přičemž sám žalobce uvedl, že se společností neuzavřel písemné smlouvy k jednotlivým zakázkám, jednal s panem J. P., jehož bližší identifikaci ovšem nesdělil, jemu též na různých místech uhradil v hotovosti jednotlivé faktury, není schopen uvést konkrétní osoby pracující na jednotlivých zakázkách, neví, zda se jednalo o zaměstnance dané společnosti, práce jim určoval stavbyvedoucí (protokol o ústním jednání ze dne 6. 12. 2011). Z odpovědi místně příslušného správce daně společnosti JP mont CZ s. r. o. ze dne 28. 11. 2011, poskytnuté na dožádání finančního úřadu, vyplynulo, že společnost nepodala daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2009 a

2010, jediná jednatelka společnosti L. J. měla povolený dlouhodobý přechodný pobyt do 24. 5. 2011, o prodloužení pobytu nepožádala a její současné místo pobytu není známo, společnost nepřebírá korespondenci a pro správce daně je nekontaktní. Na výzvu k prokázání skutečného smluvního vztahu mezi ním a společností JP mont CZ s. r. o. a provedení vyúčtovaných stavebních prací, tedy k prokázání toho, že výdaje dle sporných 7 faktur byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, žalobce předložil „sumáře odpracovaných hodin, které sloužily pro potřebu výpočtu fakturace na společnost Agile spol. s r. o., ze kterých je patrné, kolik pracovníků kterého dne měla moje firma na stavbě“ a navrhl výslech M. T., mistra stavby, pracovníka společnosti Agile spol. s r. o. Uvedený svědek vypověděl, že žalobce prováděl pro společnost Agile spol. s r. o. stavební práce, kdy svědek stavbu vedl. Potřebný počet lidí vždy přijel se žalobcem na stavbu, kde jim byla určena práce. Svědek si vedl evidenci odpracovaných hodin, která sloužila jako podklad pro fakturaci, jména osob si nepamatuje, neví, kdo byl jejich zaměstnavatelem, vozil je žalobce a někdy s nimi i pracoval, nářadí měly své, větší zařízení si půjčovaly, materiál zajišťovala společnost Agile spol. s r. o. Dne 6. 6. 2012 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, kdy finanční úřad podrobně rozebral jednotlivé důkazní prostředky a uzavřel, že faktury, části denních záznamů stavby, evidence docházky, ani svědecká výpověď neprokazují provedení fakturovaných prací společností JP mont CZ s. r. o. Příjmové doklady pak neprokazují, že osoba, která přijímala od žalobce na nich uvedené částky, tyto přijímala pro společnost JP mont CZ s. r. o. Tedy žalobce neprokázal oprávněnost částek vyúčtovaných danými 7 fakturami jako daňově uznatelných výdajů, proto finanční úřad o danou částku zvýšil základ daně z příjmů fyzických osob. Žalobce vyjádřil s výsledkem kontrolního zjištění písemně nesouhlas s tím, že stavební práce byly provedeny, a finanční úřad, pokud má pochybnosti o výši výdajů, může formou pomůcek vyhodnotit jiný jejich objem, ovšem nemůže provést 100% vyloučení výdajů. Na základě žalobcova vyjádření upravil finanční úřad výsledek kontrolního zjištění, ovšem v části týkající se výdajů ve výši 797.267 Kč proplacených dle žalobce společnosti JP mont CZ s. r. o. zůstal tento výsledek stejný. Dne 1. 8. 2012 byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole č. j. 131831/12/273930608575 a dne 6. 8. 2012 pak byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Proti tomuto podal žalobce včasné odvolání, v němž zdůraznil, že stavební práce byly provedeny a tedy správce daně by měl prokázat, že nebyly provedeny společností JP mont CZ s. r. o., což ovšem neučinil, pouze nesprávně posuzoval provedené důkazy. Pokud měl správce daně pochybnosti o výši výdajů, mohl formou pomůcek vyhodnotit jejich jiný objem. Postup, kdy vyloučil všechny jím zpochybněné výdaje, je nepřiměřeně tvrdý a likvidační. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví rozsudku. Dne 21. 1. 2013 pak žalobce podal dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2010, v němž uplatnil výdaje procentem z příjmů, konkrétně ve výši 80% z příjmů.

Rozhodující otázkou, kterou soud musel v dané věci zodpovědět, bylo, zda správce daně mohl na základě provedeného dokazování vyloučit výdaje fakturované celkem 7 fakturami vystavenými společností JP mont CZ s. r. o., nebo zda bylo jeho povinností stanovit daň z příjmů fyzických osob podle pomůcek. Prokázání výdajů, stejně jako povinnost finančního úřadu postupovat v případě pochybností o nich podle pomůcek, namítl žalobce již v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, a pro posouzení věci tak bylo zásadní, jak se s jeho odvolacími námitkami vypořádal žalovaný. Soud ve správním soudnictví se totiž nemůže k námitkám, které uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyjadřovat takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není třetí instancí ve správním řízení, pouze v případě drobných

odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Nemůže ovšem zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, protože podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě zmíněných odvolacích námitek shodných s námitkami uvedenými v žalobě. Žalovaný se k odvolacím námitkám vyjádřil na stranách 4 až 7 napadeného rozhodnutí. Mimo jiné uvedl následující: Předmětem sporu není provedení prací, ale zda k jejich provedení vynaložil žalobce výdaje uplatněné na základě sporných 7 faktur, přičemž žalobci se nepodařilo prokázat, že práce pro něj provedla společnost JP mont CZ s. r. o., toto nevyplývalo ani ze svědecké výpovědi, ani ze stavebního deníku, další důkazní prostředky pak žalobce nepředložil. Jedná se pouze o dílčí zpochybnění daňové evidence, které se týká toliko výdajů vůči jedné společnosti, a tedy použití daňových pomůcek není na místě, neboť daňová evidence netrpí natolik závažnými deficity, aby ji nebylo možno použít pro stanovení daně dokazováním. Žalobce neunesl důkazní břemeno k jím deklarovaným výdajům a jím tvrzené daňové povinnosti. Neprokázali pak, od koho služby nabyli, jakou částku na ně vynaložil, nelze jím uváděné výdaje uznat za daňově uznatelné. Za neprůkazné bylo označeno pouze 7 položek, nikoliv podstatná část daňové evidence.

Žalovaný se vypořádal se žalobcovými námitkami správně, vystihl podstatu věci, když uvedl, že v daném případě nebyl prostor pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek a správce daně neprokázané výdaje správně vyloučil, resp. neuznal za daňově uznatelné a navýšil tedy o ně základ daně z příjmů fyzických osob. Soud nemá, co by žalovanému vytknul a na odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela odkazuje (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Zároveň, zejména s ohledem na rozsudek NSS č. j. 8 Afs 71/2011-144 uvedený v žalobě ve srovnání se žalobcovým odvoláním nově, považuje soud za potřebné uvést následující:

Podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, pro účely zjištění základu daně lze od příjmů odečíst pouze takové výdaje, které byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a to ve výši prokázané poplatníkem.

Podle § 92 odst. 3 daňového řádu: „Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“

Podle § 98 odst. 1 daňového řádu: „Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.“

Je pravdou, že je povinností správce daně zjistit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně co nejúplněji, přičemž není vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu), ovšem tuto povinnost nelze vykládat tak, že správce daně musí nahrazovat činnost daňového subjektu, místo něho vyhledávat veškeré možné důkazní prostředky.

Naopak, správa daně je založena na vzájemné spolupráci správce daně a osob na správě daní zúčastněných (§ 6 odst. 2 daňového řádu), přičemž daňový subjekt, jak vyplývá z výše citovaného zákonného ustanovení, má důkazní povinnost ke všem skutečnostem, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. V tomto konkrétním případě, pokud žalobce v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2010 tvrdil výdaje ve výši 797.267 Kč bez DPH na základě 7 faktur společnosti JP mont CZ s. r. o., měl k těmto výdajům též povinnost důkazní. Soud se ztotožňuje s hodnocením správce daně a žalovaného, že tuto povinnost neunesl, když z provedených důkazních prostředků nevyplývá, že by práce byly vykonány společností JP mont CZ s. r. o. a jí uhrazeny. Žalobce sice sám vozil pracovníky na stavbu, ovšem nebyl schopen ani jednoho z nich konkretizovat, stavbyvedoucí pak nevěděl, o čí pracovníky se jednalo. Příjmové doklady neprokazují, že by v nich uvedené částky byly skutečně zaplacený společnosti JP mont CZ s. r. o., pana P. žalobce nijak blíže neidentifikoval. Z faktur a příjmových dokladů nevyplývá existence smluvního vztahu mezi žalobcem a společností JP mont CZ s. r. o., samotné vyúčtování prací a vystavení příjmového dokladu ještě nemusí znamenat skutečné provedení prací danou společností a zaplacení prací právě této společností. Podpis na dokladech je nečitelný, plná moc či jiné ztotožnění podepisující se osoby nebylo předloženo. Záznamy o odpracovaných hodinách a svědecká výpověď pana T. rovněž neprokazují provedení prací společností JP mont CZ s. r. o. pro žalobce, na základě jeho požadavků. Jiné důkazní prostředky žalobce nepředložil ani nenavrhl, proto závěr správce daně a následně též žalovaného o neunesení důkazního břemena ve vztahu k deklarovaným výdajům je správný a vyloučení těchto výdajů, resp. neuznání jich jako daňově uznatelných je v souladu se zákonem.

Pokud se týká povinnosti správce daně stanovit daň podle pomůcek, soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje. Takový postup přichází v úvahu tehdy, pokud nelze daňovou povinnost stanovit na základě dokazování, když právě dokazování je prioritním (prvořadým) způsobem stanovení daňové povinnosti. Uvedená zákonná podmínka nebyla v dané věci splněna. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje se správními orgány v tom, že vyloučení 7 faktur neznamená zpochybnění celé daňové evidence žalobce, tuto lze použít jako důkazní prostředek a na základě ní daň stanovit. Je pravdou, že procentuálně neuznané výdaje představují větší část žalobcem deklarovaných výdajů, ovšem pouze z procentuálního hlediska nelze věc posuzovat. Neuznané výdaje se týkají toliko 7 faktur a příjmových dokladů, navíc od jediného subjektu. Rozsudek NSS č. j. 8 Afs 71/2011-144 nelze podle soudu aplikovat, neboť jím řešená věc je zcela odlišná. V daném případě se jednalo o nákup a prodej vozidel, kdy nebyly prokázány věrohodně ani příjmy v souvislosti s prodejem vozidel, vyloučeno bylo více než 95% výdajů deklarovaných daňovým subjektem a výdaje navíc musely být logicky vynaloženy, jinak by daňový subjekt neměl co prodávat. V projednávané věci příjmy prokázány byly, neuznané byly výdaje toliko od jediného subjektu a v nižší procentuální míře, a nutnost výdajů spočívajících v uhrazení prací provedených společností JP mont CZ s. r. o. na základě požadavků žalobce rovněž nebyla zcela nepochybná a logická, zvláště za situace, kdy žalobce ani nebyl schopen identifikovat pracovníky, které sám dovážel na stavbu.

Pokud se týká žalobcem namítané nelogičnosti týkající se nyní stanovené (na základě dodatečného daňového přiznání) nulové daňové povinnosti a současné povinnosti hradit penále ve výši 30.636 Kč a z toho plynoucí nutnosti vycházet ze skutečnosti, že za zdaňovací období roku 2010 je daňová povinnost žalobce 0 Kč, ani tomuto nemůže soud přisvědčit. Jak bylo řečeno shora, povinností soudu je přezkoumat napadené rozhodnutí k datu jeho vydání, tj. k datu 12. 12. 2012. Vzhledem k tomu, že dodatečné daňové přiznání, na jehož základě byla vypočtena nulová daňová povinnost, bylo podáno až v lednu 2013, tedy po vydání (12. 12. 2012) a nabytí právní moci (27. 12. 2012) přezkoumávaného rozhodnutí, nemohl soud

k této skutečnosti přihlížet. K datu vydání napadeného rozhodnutí pak postup žalovaného a správce daně hodnotí jako zákonný, stejně jako samotné rozhodnutí.

Soud uzavírá, s ohledem na podrobné odůvodnění shora, že žalobu shledal nedůvodnou a tedy ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.